

HEILSUVERKIÐ

Pero Sore, serlækni innan giktasjúkur

útbúgving gongur leiðin heim at taka turnus. Nøkur velja tá at útbúgva seg viðari sum kommunulæknar, meðan onnur fara aftur til Danmarkar at nema sær serútbúgving. Nógvir velja tá serøki – ikki bert eftir egnum áhuga – men tí teir velja Føroyar. Teir velja øki, sum tørstur er á her heima, og tá verður útbúgvingin eisini tillagað, soleiðis at hon í størst møguligan mun hóska til føroysk viðurskipti.

– Føroysku læknarnir hava aloftast gott umdømi, tí teir fáa sera góða venjing, tá turnus verður tikin í Føroyum. Teir kunnu brúkast

á nógv breiðari økjum, og tað er ikki vanligt millum ungar danskar læknar. Teir sleppa tí eisini skjótari í útbúgvingarstarvið. Tað sama var galdandi fyri meg – tí eg rokni meg sum føroying í hesum sambandi – og tey fimm árin í Danmark hevði eg alla tíðina fyri eygað, at eg skuldi aftur til Føroya at virka sum lækni.

– Soleiðis er stóðan hjá flestu okkara, og hvør sum ein noyðast vit at siga við danska arbeiðsgevaran, at vit takka nei til læknastarv í Danmark, tí vit vilja heim til Føroyar at arbeiða. Tað er tí heilt absurd, at man nøkur

ár seinni finnur seg sjálvan í eini stóðu, har arbeiðstíðin og – ábyrgdin er triggjar ferðir størri, enn hon vildi verið í einum líknandi starvi í Danmark. Samstundis verða vit fakliga ignoreraðir, og loyvur man sær at siga okkurt, verður man av sjálvum landsins leiðara Kaj Leo Johannesen skírdur at vera ein hart rópanði anarkistur. Av sonnum ein góð fyrmynd hjá ungu føroysku læknunum, sum í lötuni útbúgva seg í Danmark, heldur Pero heldur speiskliga.

– Við hesum vil eg siga, at allir føroyskir serlæknar uttan nakrar sum helst

trupulleikar kunnu fáa starv uttanlands. Enntá uttan at vit yvirhøvur senda umsókn avstað.

Prógv fyri hetta seinasta finnst á skrivaraborðinum hjá Pero, har hópin av skjølum eru, sum vísa tilgongdina í málinum, sum at enda fekk hann at siga frá. Millum skjøluni er eisini tilboð um starvssetan sum yvirlækni á donskum sjúkrahúsið, nú tað frættist, at hann ikki longur er í starvi í Føroyum.

– Enn er fakliga stóðið á Landssjúkrahúsinum nøktandi, men spurningurin er, hvussu leingi hetta heldur. Um serfrøðin og fakligheitin

ikki verður hoyrd meira enn tað sama, kann talan verða um sera stórar avleiðingar. Vit hava longu sæð, at fleiri læknar eru farnir uttanlands, og mált í arbeiðsbyrðu, so vantar okkum triggjar læknar afturat, hvørja ferð ein sigur upp.

– Eg vil enntá fara so langt, sum at kalla hetta eitt slag av pseudodemokrati. Ein totalirisma, har landsins leiðarar fullkomuliga skúgva tað til viks, sum fakkunnleikin á økinum sigur. Ein lögmaður, sum kallar neyðarrópin frá læknum fyri anarkismu, ein landsstýrismaður, sum í besta føri fær skeiva ráðgev-

ing, og ein samgongutínglimur, sum uttan at blunka heldur fast um, at sjúkrahúsverkið hevur nóg mikið av pengum, hóast leiðslan í fleiri ár hevur sagt tað øvuta, og hóast sama leiðslu nú hevur tveitt handklæðið í ringin.